

15 жніўня адзначаем урачыстасць Унебаўзяцця Найсвяцейшай Панны Марыі. Штогод, перажываючы ўрачыстасць Унебаўзяцця Найсвяцейшай Панны Марыі, мы скіроўваем свой позірк да неба, куды з целам і душой была ўзята Божая Маці. Гэта таксама добрая нагода паразважаць, ці магчыма неба для людзей XXI стагоддзя. Ці ёсць у нас шанс трапіць туды?

†

Ш
укаючы адказы на гэтыя пытанні, у нас адразу ўзнікаюць сумненні: быццам бы Марыі лягчэй, бо Яна была абрана Богам і надзелена ім асаблівымі ласкамі і дарами. Аднак нельга забываць, што і мы можам атрымаць нябесную ласку. У рэшце рэшт, усё наша жыццё накіравана на тое, каб дасягнуць неба.

Кожны чалавек мае нейкія планы. Ёсць важныя, жыццёвыя планы: стварыць сям'ю, пабудаваць дом ці нават святыню, развіць кар'еру ці заснаваць уласную фірму. Усё гэта важна, але яно павінна, найперш, дапамагчы нам, а не перашкаджаць нашаму жыццёваму шляху да неба. Што з таго, калі мы здабудзем славу, багацце альбо павагу і аўтарытэт сярод людзей, калі страцім самае галоўнае?

Неба падобна на горад, размешчаны на высокай гары, у які не ўдасца проста заехаць, а трэба падняцца. Тыя, хто лянуецца ўздымацца, могуць не заваяваць яго, падобна як дрэнныя людзі, якія не хочуць яго шукаць. Калі мы абыякавыя да неба ў гэтым жыцці, нам будзе цяжка наблізіцца да яго ў момант смерці. Туды трэба накіроўвацца нястомна.

Ушаноўваючы Марыю Унебаўзячую, давайце будзем не толькі захапляцца Яе ўзнясцю

Прыклад гэтага паказала нам Марыя. Яна пачала сваю вандроўку да неба ў момант звеставання ў Назарэце. Дала тады згоду стаць Маці Збаўцы. Гэта дэманструе бязмежны давер і паслухмянасць Марыі Богу, які прыходзіць да Яе. Пазней у сваім жыцці Багародзіца шмат разоў пацвярджала свой давер да Усемагутнага, што прывяло Яе таксама пад крыж на Галгофу. І нягледзячы на пакуты Сына, Яна ніколі не губляла даверу, таму заслужыла быць узятай у неба.

А як справы з нашым даверам? Асабліва тады, калі здаецца, што Бог нас не слухае: бо хвароба прагрэсіруе, сям'я распадаецца, жыццёвыя планы не рэалізуюцца альбо памірае хтосьці з блізкіх... Так лёгка тады засумнявацца і звярнуць з правільнай дарогі. Аднак сумненні і адсутнасць веры не з'яўляюцца рашэннем праблемы. Вось такія жыццёвыя шляхі да неба – звільсты і цяжкі, з мноствам паваротаў і момантаў, калі не ведаем куды ісці.

Аднойчы журналістка спытала ў Мар'яны Папялушкі, маці бл. Ежы Папялушкі, як яна

вытрымала ўсе пакуты, якія прынесла яе жыццё, і пры гэтым не зламалася. Маці бласлаўлёнага святара тады адказала: “А вы хочаце ўвайсці ў неба без крыжа? Дык не атрымаецца”.

Нягледзячы на мноства нягод, цяжкасцей і гэтых неспакойных часоў, таксама і мы, жывучы ў такіх, а не ў іншых умовах, можам пайсці ў неба. Таму што ў нашу вандроўку ўпісаны крыж. Дапамагай на шляху да неба з’яўляецца давер да Бога. Калі ўзнікаюць цяжкасці, ён дапамагае нам пераадолець уласныя слабасці.

Такім чынам, няхай Маці Божая, якую ў сярэдзіне жніўня ўшаноўваем як Унебаўзятую, будзе для ўсіх нас прыкладам у штодзённых выбарах, паказваючы, як накіроўвацца ў неба на працягу ўсяго жыцця тут, на зямлі.